

פרידה מאימא אהובה / עידו לב

דברים בהלוויה

אמא אהובה שלי, תמיד אהבת אותי ואני אהבתי אותך, היה בינינו חיבור מאד חזק. תמיד היית שם בשבילי, ברגעים השמחים וברגעים הקשים.

התייעצתי איתך בכל דבר, ותמיד ידעת לעודד אותי, לחזק, ולתת לי עצות חכמות וטובות. תמכת בי מאוד ונתת לי הרבה כוחות. יחד עם אבא, הענקתם לי אהבה ללא תנאי וביטחון, שהם הבסיס לכל מה שאני היום.

בנית עם אבא בית חם, שתמיד הרגשתי בו אהוב ומוגן.

היית אישה של שלום ופשרות, תמיד ראית בכל אדם את הטוב - וגם ידעת להוציא את הטוב מכל מי שהיה סביבך.

תמיד שמחת שבאתי לבקר, וכשהייתי מודיע לך שאני בא - היית צועקת משמחה עד שהייתי צריך להרחיק את הטלפון מהאוזן...

כשחלית ומצבך הידרדר בהדרגה, יצאתי לחפש לך את "פרח לב הזהב", כמו באגדה. התייעצתי עם רופאים וקראתי הרבה. הרגע שבו הבנתי שהפרח אינו קיים ושלא אוכל להציל אותך, כמו שאת הצלת אותי, כל כך הרבה פעמים בחיי, היה רגע כואב ועצוב עד מאד. הרבה דמעות בכיתי ברגע הזה.

בשנים האחרונות כבר לא זיהית אותי - וזה היה כל כך קשה. היית בעולם משלך. הדבר היחיד שניחם אותי קצת, שמהצד היה נראה שטוב לך בעולם הזה. חייכת הרבה וגם שרת לעצמך מדי פעם.

בבית הדר קיבלת טיפול מעולה, על ידי צוות מסור וחם. אבא טיפל בך במסירות ובא להיות איתך ולהאכיל אותך בכל יום. הוא היה אומר: "אני הולך להאכיל את נערתני".

באתי לבקר אותך בבית הדר, וכל הזמן קיוויתי שפתאום תגידי: "עידו, איפה אני? מה אני עושה כאן? בוא נלך הביתה", אבל לצערי זה לא קרה.

עכשיו, אחרי שנפרדת מאיתנו ללא סבל, מוקפת במשפחתך, אני מקווה שאת נמצאת בעולם טוב יותר, משוחררת מכבלי הגוף ומאושרת.

אוהב ומתגעגע,

עידו

